

[Ragnhild Andersen.]

demokratisk Tyskland er ikke det til tænderne rustede og atombevæbnede Tyskland, vi har som nabo. Et andet og demokratisk Tyskland, det kan ikke være et Tyskland, i hvis regering der sidder gamle, velkendte nazister fra Hitlertiden [som en hr. Oberländer, ansvarlig for massemyrderi, et Tyskland, hvor 600 velkendte dommere fra nazitiden atter har indtaget deres gamle embeder, og hvor Hitlergeneralerne igen er i spidsen for den tyske hær. Det er intet nyt og demokratisk Tyskland. Tro ikke, ærede medlemmer, at kommunisterne er ene om denne opfattelse.

Jeg tillader mig at citere et enkelt blad, hvor man for få dage siden, den 7. januar i år, kunne læse følgende på dette blads forside — jeg tænker på B.T., som bragte et billede af 5 fremtrædende nazister, af hvilke de 4 er medlemmer af regeringen i Den tyske Forbundsrepublik —:

„Deres skyld.

Ansvar for de antijødiske udskjelser i Vesttyskland hviler i sidste række på Konrad Adenauer. Han kunne have forhindret dem. Hvis han i tide havde taget sig af opdragelsen af den tyske ungdom.

Men i Adenauers regering og i høje embeder i Vesttyskland sidder fremdeles forhenværende nationalsocialister, Waffen SS- og SA-medlemmer, som naturligvis ikke kan oprøres på samme måde som andre over nazistiske levn og antijødisk Hitlerindstilling.

I regeringen er der fire medlemmer, som er forhenværende hitlertro nationalsocialister. En af dem er endogså anklaget for så uhyrlig en krigsforbrydelse som massemord på polakker og jøder i den polske by Lwov. Det er flygtningeministeren Theodor Oberländer, der var SA Hauptsturmführer og Gauamtsleiter i Østprøjsen.

Forbundsindenrigsminister Gerhard Schröder var SA Sturmführer. I 1953 sørgede han for, at det tyske Reichspartei, da en sag om lovlighed skulle forfatningsdomstolen i Karlsruhe, fik den bedste sagfører, Vesttyskland kunne opvise, og siden bilagde han sagen og sikrede Reichspartiets beståen.

Justitsministeren, Hans Joachim von

Merkatz, var generalsekretær for nazisternes spionage i Sydamerika.

Trafikminister Hans-Christoph Seeböhm var medlem af partiet og blev udnævnt til partiets leder af kul- og stålforetagender i Czekoslovakiet, som efter Hitlers indmarch omdannedes til slaveforetagender.

Adenauers nære medarbejder, chefen for forbundskancelliet, Hans Globke, var Hitlers rådgiver i jødespørgsmål og skrev de hitlerske antijødelove.

I dag er han en af de mest indflydelsesrige embedsmænd i Vesttyskland og har fået en særlig tillids erklæring af Adenauer i 1951, da han blev angrebet.

Med sådanne medarbejdere har det ikke været muligt for Konrad Adenauer at opdrage det tyske folks ungdom.

Mange flere navne på bødler fra nazitiden kunne nævnes, som i dag er hævet til ærens top i det land, man nu kommer og vil have påstemplet betegnelsen „et demokratisk Tyskland“. Hvad skal man mene om Bonnregeringens behandling af en af vore egne bødler, dr. Kanter, som i 1943 blev udnævnt til general- og chefdommer i vort besatte Danmark? Han er i vort eget land berygtet for at være ansvarlig for henrettelse af og mord på over 100 danskere. Efter krigen har han ligesom de nævnte 600 Hitlerdommere haft en glimrende karriere og indtil sidste år været præsident for forbundsdomstolen i Karlsruhe. Umiddelbart efter at han af et stærkt folkekrav blev tvunget til at træde tilbage, modtog han Adenauerregeringens største anerkendelse, idet han fik overrakt Vesttysklands store fortjenstkors.

Skulle vi da i det danske folketing på det danske folks vegne give dette drivhus, denne yngleanstalt for nazismen, moralsk oprejsning, erklære det for et demokratisk Tyskland, formedelst et beløb på 26 mill. kr.? Svaret må blive et nej, et klart nej. Hellere måtte regeringen have sagt nej til sådanne betingelser og i anledning af 15 års dagen for befrielsen selv have stillet de 26 mill. kr. til rådighed til fordeling mellem de forfulgte fra nazitiden.

Når det fremhæves her, at fangeorganisationerne har godkendt overenskomsten, og at man lægger megen vægt på, at de har gjort det, så kan det siges, at adskillige